

ת"פ 73336/01/20 - מדינת ישראל נגד דובי שפיגלר

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 73336-01-20 מדינת ישראל נ' שפיגלר

בפני כב' השופט יוסי טורס, סגן הנשיאה

המאשימה

בעניין: מדינת ישראל
נגד

הנאשם

דובי שפיגלר

גזר דין

כתב האישום וההליכים

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום בעבירת קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין) ובשלוש עבירות של ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 415 סיפא + סעיף 25 לחוק העונשין.

2. כתב האישום אוחז שלושה אישומים והחוט המקשר ביניהם הוא פעולות מרמה בהן נקט הנאשם, במסגרתן הציג עצמו בכזב בפני גופים שונים כנציג UNFCCC שהוא ארגון המסונף לאו"ם (להלן - הארגון); כקונסול כבוד של גבון בישראל; וכד"ר למנהל עסקים והציע לסייע להם בגיוס כספים לתמיכה בפרויקטים וכן לבצע פעולות שונות בנושא וזאת בתמורה לסכומי כסף שיקבל, כל זאת כאשר מעולם לא הועסק בארגון או החזיק בתארים כפי שהציג עצמו. אתאר להלן את האישומים השונים בהם הורשע הנאשם.

3. **באישום הראשון** מתואר כי במספר הזדמנויות החל מינואר 2016 הציג עצמו הנאשם בפני מנכ"ל הקרן לחיפה ומנהל התפעול שלה כנציג הארגון, כקונסול כבוד של גבון בישראל ובעל תואר ד"ר וטען כי מתוקף תפקידו יוכל לסייע בגיוס כספים לתמיכה בפרויקטים הקשורים לאיכות הסביבה בחיפה. במסגרת זו, נחתם ביום 25.10.16 חוזה בין הצדדים בו התחייב הנאשם לפעול בנושא התייעלות אנרגית למען הקרן וכן לגייס עבורה כספים בתמורה לסך של 60,000 ₪ וזאת על אף שידע שלא יוכל לעמוד בהתחייבויותיו. עוד סוכם בין הצדדים שככל שהפרויקט ייצא אל הפועל בהשקעה כספית של צד שלישי, ישולם לנאשם סכום נוסף של 250 אלף אירו. בהתאם לחוזה מול הקרן קיבל הנאשם לידיו במרמה 46,800 ₪. במקביל לניהול המשא ומתן לחתימה החוזה מול הקרן, פנה הנאשם לחברה העוסקת בפרויקטים לקידום איכות הסביבה, הציג עצמו בכזב כנציג הארגון וכמי שמבצע פרויקטים עבור הקרן וביקש את סיועה בגיוס 250,000 אירו לצורך השקעה בפרויקטים אלו. לאחר שמצג השווא התגלה, הופסקו מגעי חברה זו עם הנאשם ואף החוזה עם הקרן בוטל.

4. **באישום השני** יוחס לנאשם כי במהלך שנת 2016 פנה לסגן ראש עיריית מודיעין, הממונה על התחבורה והבטיחות בעיר, הציג עצמו בכזב כנציג הארגון והציע לפעול לגיוס כספים עבור העירייה לצורך מימון רכישת אוטובוסים חשמליים. בתמורה ביקש שהעירייה תעסיק אותו כיועץ לאיכות הסביבה בשכר חודשי. כאשר הובהר לנאשם שאין ביכולת העירייה לשלם לו שכר מראש, חזר בו מהצעתו.

5. **באישום השלישי** מתואר כי במהלך שנת 2010 פנה הנאשם לחבר מועצת העיר אשקלון הממונה על תחום איכות הסביבה, הציג עצמו בכזב כנציג הארגון וכדוקטור למנהל עסקים והציע לפעול לגיוס כספים עבור העירייה בתמורה לתשלום מראש של עשרות אלפי שקלים. לאחר שהובהר לנאשם שלא ניתן לשלם לו מראש, חזר בו מהצעתו.

6. הנאשם כאמור הודה בעובדות כתב האישום, והופנה לשירות המבחן. לא הוצגו הסכמות בין הצדדים, זולת הסכמה לעריכת תסקיר שמסקנותיו לא תחייבנה את המאשימה.

תסקירי שירות המבחן

7. שירות המבחן הגיש ארבעה תסקירים בעניינו של הנאשם ומטעמים של צנעת הפרט לא אפרט יתר על המידה את הדברים (ראו: ע"א 6356/20 פלוני נ' מדינת ישראל (21.10.2021)). בתמצית ייאמר כי הנאשם כבן 65, נשוי ואב לשלושה ילדים, סובל מבעיות רפואיות מורכבות ונוטל תרופות באופן קבוע. הנאשם אינו עובד, מתקיים מקצבת הבטחת הכנסה ומצבו הכלכלי רעוע. בתחילה התקשה הנאשם לקבל אחריות מלאה למעשיו ושירות המבחן התרשם כי הוא אימפולסיבי, אינו מכיר בחומרת מעשיו, מפחית מאחריותו ואינו מגלה אמפטיה לנפגעי העבירה. עם זאת, בהמשך, חל שינוי בעמדותיו והוא שולב בטיפול. גורמי המקצוע התרשמו כי הנאשם מתקדם בהליך הטיפול, עובר תהליך פנימי, מגלה מוטיבציה ונכונות להשתלב בצורה מיטיבה בטיפול והפרוגנוזה בעניינו חיובית. לאור כך המליץ קצין המבחן על העדפת הפן השיקומי - העמדת הנאשם בצו מבחן למשך שנה וכן הטלת עונש מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות וענישה מותנית.

טיעוני הצדדים לעונש והראיות

8. ב"כ המאשימה הפנתה לעובדות כתב האישום, לחומרת המעשים ולתכנון המוקדם שקדם לביצוע העבירות. נטען כי מדובר בעבירות שבוצעו במספר הזדמנויות ובתחכום רב וכי הערכים המוגנים שנפגעו הם הליכי המסחר התקינים, זכות הקניין וחופש הבחירה של הקורבנות. ביחס למתחם העונש ההולם עתרה המאשימה לקביעת מתחם אחד הנע בין שלוש שנות מאסר ועד שש שנות מאסר והוגשה פסיקה. המאשימה התייחסה לשיהוי שבהגשת כתב האישום וטענה כי התלונה הוגשה במרץ 2017; הנאשם נחקר לאחר כעשרה חודשים; מכתב הידוע נשלח בנובמבר 2019; וכתב האישום הוגש לאחר כשלושה חודשים. ביחס לתסקירי שירות המבחן והמלצותיו נטען כי גורמי הטיפול הביאו בחשבון את שיקום הנאשם בלבד ועל בית המשפט לשקול שיקולים נוספים. לגופו של עניין טענה המאשימה שמדובר בטיפול המצוי בראשיתו ולאור הודאת הנאשם, העבר הפלילי הנקי וחלוף הזמן ביקשה לגזור את עונשו בתחתית המתחם.

9. ב"כ הנאשם טען כי מדובר בנאשם כבן 65, נעדר עבר פלילי, שהודה בהזדמנות הראשונה עוד בחקירתו במשטרה ושיתף פעולה באופן מלא. נטען שמדובר בעבירות שבוצעו לפני למעלה משש שנים (ואחת לפני כ-12 שנים) וכי מאז לא נפתחו כנגדו תיקים נוספים. בעניין זה נטען עוד שכתב האישום הוגש בשיהוי ניכר שלא ניתן לו כל הסבר המניח את הדעת. ביחס למתחם העונש ההולם נטען כי תחילתו במאסר שניתן לשאת בדרך של עבודות שירות. הסנגור הפנה למסמכים שונים וטען כי הנאשם סובל משלל מחלות ומצוי במצב כלכלי קשה. ביחס לעונש הראוי טענה ההגנה כי יש להטיל עונש המצוי ברף התחתון של מתחם הענישה וכי יש לאפשר לנאשם לרצות את עונשו בדרך של עבודות שירות ולחילופין יש לסטות ממתחם הענישה בשל סיכוי שיקום ולאמץ את המלצות התסקיר.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש

10. שני הצדדים סברו שחרף מספר העבירות המיוחסות לנאשם, הפרשי הזמנים והמתלוננים השונים, מדובר באירוע אחד המצדיק קביעת מתחם אחד ועמדה זו מקובלת עלי. האירועים אומנם התפרשו על פני תקופה ממושכת, אך אין בכך כדי לשנות מהמסקנה שמדובר בעבירות המקיימות את מבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)).

11. **הערכים המוגנים בבסיס העבירות:** עבירות המרמה פוגעות בחופש הבחירה וההחלטה של קורבן העבירה, המקבל החלטה שגויה על סמך מצג שווא שקרי. בהיבט המעשי הן עלולות לפגוע בקניינו של הקורבן ובנכסיו השונים. כמו כן, במקרה זה היה בעבירות אלו לפגוע ביציבות העסקית ובוודאות הכלכלית.

12. **נסיבות ביצוע העבירות:** מדובר באירועים מתוכננים מראש שבבסיסם בצע כסף. באירוע הראשון עלה בידי הנאשם לקבל לידיו סך של 46,800 ₪ כאשר הוא ידע שלא יהיה ביכולתו ליתן תמורה עבור כך. בשני האישומים האחרים לא עלה בידו לקבל כספים לאור כך שהמתלוננים סירבו לשלם לו מראש ואולם פוטנציאל הנזק שהיה מגולם במעשים אלו כלל אפשרות תשלום של עשרות אלפי שקלים מהקופה הציבורית לכיסו של הנאשם, על בסיס מצג שווא.

13. **מדיניות הענישה:** עיון בפסיקה מעלה כי רמת הענישה בעבירות אלו נגזרת מהיקף המרמה, נסיבותיה, וכן נסיבותיו של מבצע העבירה. לעניין זה אפנה לפסקי הדין הבאים: רע"פ 8570/18 מוטי זגורי נ' מדינת ישראל (11.12.2018), בו נידון עניינו של נאשם שקיבל לידיו במרמה כ- 11,000 ₪ והורשע בשלוש עבירות של קבלת דבר במרמה ואיומים. הנאשם פרסם מודעה ובה הצעת עבודה, הציג עצמו בכזב כמנהל עסק ודרש סכומי כסף מהמתלוננים בטענות כוזבות. באחת הפעמים איים על המתלונן על מנת להשיג סכום כסף נוסף ולמנוע ממנו להגיש תלונה כנגדו. בית משפט השלום גזר עליו 7 חודשי מאסר בפועל, והפעיל מאסרים מותנים כך שסה"כ הוטלו עליו 12 חודשי מאסר בפועל. ערעור המדינה התקבל ועונשו הוחמר ל-18 חודשי מאסר בפועל. בקשת רשות ערעור שהגיש הנאשם נדחתה, וזאת בשים לב לחומרת העבירות ועברו הפלילי; רע"פ 2163/19 איתמר מרכוס נ' מדינת ישראל (3.4.2019), בו נידון עניינו של נאשם שהורשע בעבירות של התחזות לעורך דין, קבלת דבר במרמה, זיוף מסמך בכוונה לקבל באמצעותו דבר ושיבוש מהלכי משפט ונידון ל-8 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי. הנאשם הציג עצמו בכזב

בפני המתלוננת כעורך דין, ובדרך זו קיבל לידיו כ-4,000 ₪ במרמה. בהמשך, במסגרת הליך שימוע הציג מסמך רפואי מזויף וזאת בכוונה להימנע מהגשת כתב אישום נגדו. ערעורו נדחה וכך גם בקשת רשות ערעור שהגיש; רע"פ 445/16 יובל זקן נ' מדינת ישראל (20.1.2016), בו נידון נאשם לעונש מאסר בן שנתיים לאחר שהורשע בביצוע עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ועושיק. במקרה זה הנאשם הציג עצמו בפני המתלונן כמנהל בחברת עמיגור והבטיח להשיג עבורו דירה בדיר הציבורי. בתמורה שילם לו המתלונן סך של 140,000 ₪. לנאשם היה עבר פלילי (אך בלתי רלוונטי) והוא לא השיב את סכום הגזילה; עפ"ג 55191-01-19 עוסמאן נ' מדינת ישראל (26.2.2019), בו הורשע נאשם בעבירה של קבלת דבר במרמה והוא נידון לשישה חודשי מאסר בפועל. במקרה זה ביקש הנאשם לרכוש את רכבו של המתלונן תמורת סך של 77,000 ₪. במועד העברת הבעלות הציג הנאשם בפני המתלונן מצג שווא לפיו תמורת הרכב מצויה בחשבון הבנק שבבעלותו ועל בסיס מצג זה העביר המתלונן לנאשם את הבעלות והחזקה ברכב. הנאשם מכר את הרכב למגרש מכוניות בתמורה ל- 55,000 ₪, ניתק קשר עם המתלונן ולא השיב את הרכב או תמורתו; עפ"ג 47795-10-17 חוה נ' מדינת ישראל (20.12.2017), בו הורשע הנאשם בעבירות של ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ובעבירות של שימוש במסמך מזויף בכוונה לקבל באמצעותו דבר בנסיבות מחמירות. הנאשם ערך מסמך מזויף הנחזה להיות זיכרון דברים בינו לבין מנוח, לפיו לכאורה מכר המנוח את דירתו לנאשם. במהלך ימי השבעה הגיע הנאשם לבית המשפחה האבלה וביקש לקבל את התשלום ששילם לכאורה למנוח. הנאשם נידון לארבעה חודשי מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, וערעור שהגיש נדחה; ע"פ 13953-03-16 דוד יאיר נ' מדינת ישראל (12.4.2016), בו נדחה (בהסכמה) ערעור נאשם אשר הוטלו עליו בבית משפט השלום שישה חודשי מאסר בעבודות שירות. במקרה זה הנאשם טיפל בעניינה של המתלוננת בהוצאה לפועל, תוך שהיא סוברת בטעות שהוא עורך דין, כאשר הדבר לא היה נכון. הנאשם הטעה את המתלוננת וגרם לה להאמין שעליה להפקיד כספים בידיו לצורך תשלום להוצאה לפועל, כאשר בפועל נטלם לכיסו. סה"כ נטל במרמה הנאשם כ-47,000 ₪. עברו של הנאשם היה נקי ומצבו הרפואי היה קשה; ת"פ 43444-12-15 מדינת ישראל נ' מסיל (4.4.2016), בו הורשע הנאשם בעבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, ניסיון לקבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות ועושיק. הנאשם עבד כפקיד בסוכנות ביטוח, ובשלושה מקרים פנה לקשישים וטען כי הם זכאים להחזר כספי בגין ביטוח סיעודי ולצורך קבלת הכספים עליהם לשלם לו עמלה. לנאשם היה עבר פלילי מכביד והוא נידון ל-15 חודשי מאסר בפועל; ת"פ 54058-09-11 מדינת ישראל נ' שוקרון (20.2.2013), בו הורשעו הנאשמים בעבירה של קבלת דבר במרמה לאחר שקיבלו סכומי כסף ניכרים מאת תורמים תוך הצגת מצגי שווא. בית המשפט המחוזי גזר על כל אחד מהם חמישה חודשי מאסר בעבודות שירות.

14. לאור כל זאת, אני בדעה כי מתחם הענישה ההולם את העבירות מושא ענייננו נע בין 12 חודשי מאסר בפועל ועד 30 חודשי מאסר בפועל.

קביעת עונשו של הנאשם

15. אקדים ואומר כי לאחר עיון בתסקירי שירות המבחן ובחינת נסיבות המקרה בכללותו, באתי לכלל מסקנה כי ראוי במקרה זה להעדיף את הפן השיקומי ולסטות בשל כך ממתחם הענישה. המעשים שביצע הנאשם חמורים וככלל ראויים לתגובה עונשית הולמת. עם זאת, דעתי היא שאין מקום להטיל על הנאשם עונש בכליאה כעתירת המאשימה וכי ניתן במקרה זה ליצור תמהיל עונשי ראוי שאינו כולל כליאה, ואשר ישיג את תכליות השיקום וההלימה מבלי לפגוע בנאשם מעבר לנדרש. אנמק.

16. כידוע, בהתאם לסעיף 40ד' לחוק העונשין, רשאי בית המשפט לחרוג לקולה ממתחם הענישה שקבע, אם מצא כי "הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם". בעניין זה נקבע כי "על קיומו של פוטנציאל זה, ניתן ללמוד, בין היתר, מעברו של הנאשם; משיתוף הפעולה שלו עם רשויות החוק ועם שירות המבחן; ומקיומה של תמיכה והתגייסות משפחתית לצידו של הנאשם". (רע"פ 7683/13 **דוד פרלמן נ' מדינת ישראל** (23.2.2014); ע"פ 6637/17 **אליזבט קרינדל נ' מדינת ישראל** (18.4.2018)). בעניינו מדובר בנאשם שאינו צעיר (כבן 65), הסובל משלל בעיות בריאותיות ומצבו הכלכלי בכי רע (ענ"1 וכן ענ"2 בהתאמה). שירות המבחן סבור שקיימים בעניינו סיכויי שיקום וכי יש בכוחו של טיפול להיטיב עמו, ובכך אף יפחת הסיכון להתנהגות עבריינית בעתיד. הנאשם קיבל אחריות מלאה למעשיו והביע חרטה, ועל אף שבתחילה החזיק בעמדות נוקשות, ניכר היה כי עם השתלבותו בהליך הטיפול שונה גישה וההתרשמות הכוללת הייתה מנכונות ממשית לשינוי אורחות חייו. לאור כך הומלץ על העמדתו בצו מבחן בצירוף עונש מאסר בעבודות שירות. ראוי בעיני לעודד את הנאשם להתמיד בטיפול ולכן המלצת שירות המבחן מקובלת עלי. שירות המבחן הוא הגוף המקצועי האמון על שיקום נאשמים ועל הערכת הסיכויים לכך. קצין המבחן משמש כזרוע הארוכה של בית המשפט לעניין זה ועל אף שאין הכרח לאמץ את המלצתו, ברי כי להמלצת שירות המבחן משקל ממשית בבואו של בית המשפט לגזור את דינו של נאשם (ע"פ 3472/11 **פלוני נ' מדינת ישראל** (3.9.2012)). אכן, כפי שטענה המאשימה, שירות המבחן רואה את הנושא מזווית הראייה השיקומית-מקצועית, אך זהו תפקידו ואם לא יעשה כן יחטא לתפקידו (אהרון ברק, **התסקיר וקצין המבחן למבוגרים**, חברה ורווחה ג', בעמ' 653). ואולם, על אף שבית המשפט מחויב לשקול שיקולים רחבים יותר, סברתי במקרה זה כי המלצת שירות המבחן אינה חורגת באופן משמעותי ממתחם העונש ההולם ובכל מקרה שיקולי הגמול והרתעה לא יפגעו, בוודאי שלא באופן בלתי מידתי, באם הנאשם לא יכלא אלא יתאפשר לו לשאת את עונשו בעבודות שירות. אדגיש שעונש מאסר בעבודות שירות הוא עונש מאסר לכל דבר ועניין למעט דרך ריצויו (רע"פ 10002/17 **מדינת ישראל נ' ניסים מור** (18.7.2018)) וכי חומרת המעשים וריבויים יובאו בחשבון במשך תקופת המאסר (בעבודות שירות) שבכוונתי להטיל על הנאשם וכן בענישה הנלווית (ראו בשוניים המחויבים: ע"פ 759/16 **תאמר ג' בארין נ' מדינת ישראל** (13.6.2016)).

17. כאן המקום לשוב ולהדגיש שעונש מאסר בכליאה הוא עונש חמור וקשה. נלוות לו השפעות הרסניות וסבל רב לנאשם, הן מבחינה פיזית והן מבחינה חברתית וכלכלית. כן סובלת מעונש זה גם משפחתו. כאשר מדובר בנאשם מבוגר, הסבל שייגרם לו בעת המאסר הוא רב. מחקרים מלמדים עוד שעונש מאסר בכליאה גורם לא אחת אף להטמעת ערכים עברייניים (אפקט קרימינוגני), דבר שגורם לפגיעה לא רק בנאשם, אלא אף בחברה כולה (ראו בנושא דו"ח הועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים, 2015 (המכונה "דו"ח **ועדת דורנר**"); רע"פ 356/14 **קפרוב נ' מדינת ישראל** (3.10.2017); פסקה 33). משכך, עונש מאסר בכליאה אמור להיגזר על מי שהוא בעל דפוסי עבריינות מובהקים (ע"פ 4318-10-11 **מדינת ישראל נ' רפאילוב ואח'** (5.1.2012)), או שהעבירה שעבר אינה מאפשרת, בנסיבות העניין, ענישה שאינה כוללת כליאה. דעתי היא, כאמור, שעניינו אינו נמנה עם מקרים אלו.

18. ודוק: אף אם לאור גילו של הנאשם ונתוניו האישיים, אין סכנה ממשית שעונש בכליאה יטמיע בו ערכים עברייניים, סברתי שמדובר בעונש קשה שאינו מתחייב בנסיבות העניין הכוללות ושראו, כאמור, להעדיף את הפן השיקומי תוך הטלת עונש מוחשי לא קל, אם כי שלא בכליאה. כמו כן, ענישה בכליאה עלולה אף לפגוע בסיכויי שיקום הנאשם ולהסיטו מהדרך בה הוא מצוי כיום. הנאשם אינו בעל דפוסי התנהגות עברייניים, עברו הפלילי נקי, ניכר שההליך המשפטי היווה עבורו גורם הרתעתי, הוא מבין את הפסול שבמעשיו ושיקומו יניב תועלת לא רק לו, אלא לחברה כולה.

זאת ועוד, במקרה זה ראיתי חשיבות רבה לחייב את הנאשם בצו מבחן על מנת לוודא שהוא ממשיך בהליך הטיפול וזאת על מנת לסייע לו ולבני משפחתו להתגבר על המכשולים והקשיים. מובן כי עונש מאסר בכליאה לא יאפשר זאת ואף בכך ראיתי הצדקה להימנע מעונש זה (סעיף 1 לפקודת המבחן; ע"פ 4167/12 **אוחנה ואח' נ' מדינת ישראל** (17.3.2013)). לכך יש להוסיף את חלופת הזמן המשמעותי מאז ביצוע העבירות ואת העובדה שבתקופה ארוכה זו לא נפתחו נגד הנאשם תיקים נוספים. מנגד, לחלופת הזמן ישנה משמעות גם לחובת הנאשם, אשר עד היום לא מצא לנכון להשיב למתלוננת באישום 1 את הסכום שקיבל (למעט סכום נמוך יחסית שנטען שמופקד בנאמנות בידי בא כוחו לצורך כך).

19. נושא נוסף שיש להביאו בחשבון הוא השיהוי שבהגשת כתב האישום. העבירות בוצעו בשנים 2010 ו-2016, התלונה הוגשה במרץ 2017 בעוד שכתב האישום הוגש בחודש ינואר 2020. מדובר בשיהוי משמעותי מאוד. המאשימה הסבירה שהנאשם נחקר בחודש ינואר 2018, ההגנה הגישה מסמך ממנו עולה לכאורה שתיק החקירה הועבר לפרקליטות בחודש פברואר 2018, בעוד שמכתב ידוע נשלח בחודש נובמבר 2019 וכתב האישום הוגש בסופו של דבר כשלושה חודשים לאחר מכן. לא נטען כי הטיפול בתיק הצריך השלמות חקירה, ואף צוין על ידי ההגנה שהנאשם הודה כבר בחקירתו הראשונה. מדובר כאמור בשיהוי משמעותי שחייב לקבל את ביטוי בשאלת העונש (סעיף 40'א' (10) לחוק העונשין; רע"פ 1611/16 **מדינת ישראל נ' יוסף ורדי** (31.10.2018)); פסקה 109 לפסק דינו של המשנה לנשיאה, כב' השופט מלצר). עוד אציין כי בפסיקה נקבע ששיהוי משמעותי עשוי להביא להימנעות מהטלת עונש מאסר, מקום בו אפשר והיה מקום להטילו אלמלא השיהוי (ע"פ 8421/12 **ינון בן חיים נ' מדינת ישראל** (29.9.2013)); ע"פ 5822/08 **טריטל נ' מדינת ישראל**, פסקה 37 (12.3.2009)). במקרה זה, דעתי היא, כאמור, שאין מקום לעונש מאסר בכליאה וזאת ללא קשר לנושא השיהוי ואולם, מסקנה זו יפה שבעתיים לאור השיהוי בו נקטה המאשימה.

20. סיכומי של דבר, לאחר שבחנתי את מכלול השיקולים, הן לקולה והן לחומרה, אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. **תשעה חודשי מאסר**. הנאשם יישא עונש זה בעבודות שירות בהתאם לחוות דעת הממונה החל מיום 24.5.22. ביום זה יתייצב הנאשם במשרדי הממונה - יחידת ברכאי שלוחת צפון - במתחם כלא מגידו. מובהר לנאשם שעליו לבצע את העבודות לשביעות רצון הממונה וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע את העבודות מנהלית והוא יאלץ לשאת ביתרת התקופה בבית מאסר.

ב. **מאסר על תנאי** למשך 6 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור במשך שנתיים אחת או יותר מהעבירות בהן הורשע.

ג. **צו מבחן למשך 12 חודשים**. מובהר לנאשם בלשון פשוטה שעליו למלא אחר הוראות שירות המבחן וכי אם לא יעשה כן ניתן יהיה להפקיע את הצו ולהטיל עליו ענישה נוספת.

ד. **פיצוי** לעמותת "הקרן לחיפה" בסך 50,000 ₪. הפיצוי ישולם ב-20 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.5.22. המאשימה תמציא למזכירות את פרטי חשבון הבנק של הקרן ותביא לידיעתה את תוכנו של גזר הדין. מובהר שאין בפיצוי זה למצות את מלוא נזקיה של הקרן והיא רשאית להגיש בנושא תביעה אזרחית.

המזכירות תשלח עותק מגזר הדין לממונה על עבודות השירות וכן לשירות המבחן.

זכות ערעור בתוך 45 יום.

ניתן היום, כ' אדר ב' תשפ"ב, 23 מרץ 2022, במעמד הצדדים.